

CSALÁDÁRIA

*„Hiába ír verseket, sose lesz költő, mert
nem mer álmodni. Lehetek kegyetlen?
Mert nem tud szeretni.”
(Egy lány szavai, Weöres Sándor idézi őket)*

1.

Ültem a gőzben, és arra gondoltam,
a pórusaimban most bizonyára a
szeretet áramol. Hosszan be- és
kilélegeztem, közben vártam, hátha
véget ér. Öcsém kinyitotta
az ajtót, és kiléptünk a fürdő
kövére, ő még belevetette magát
a cseberbe. A só felkavart, meg-
bolygatott, helyemre tett.

2.

Kétszer fordultunk, öcsém először
Makfalván felejtette a táskáját, nem lett
volna papucs, törülközője. Egy pofa az
orrunk előtt rohant át a talicskájával, egy
másik behajtott a tilosba. „Mégis itthon vagyok”,
mondta öcsém öt év Anglia után. Vezetett
éppen, nem látszott rajta a honvágy kielégülése,
betette hármasba. Mentünk vissza, hátha most
már nem felejtettünk el semmit.

3.

Egymás alá írt mondatokból remélek verset, ahogy
egymás alá élt tapasztalatokból remélek
szeretetet. Vagy mellé, nem tudom. Vagy már
nem is remélek. Mindenesetre édesapám
elsántikált a könyvemig, megmutatta a

fényképeket, amit két házasságából, három gyermekéről őriz. Az én könyvemben tartja őket, és engem még mindig emészt a honvágy.

4.

Az udvari hintaszéken fényképezkedtünk, egészen családnak nézünk ki abból a szögből, csak anyám hiányzik. Állókép, szemből – ilyen könnyedén le lehet írni valamit, aminek soha nincs vége.

5.

Ennyi épp elég mindenkiből, mondtam öcsémnek, amikor felajánlotta, hogy aludjam ott. Későn jöttem rá, hogy mit is mondtam, bár szelíden. De hát a mézbe mártott kés is gyilkol, mindenki tudja. Élek ölelnek, mégis élek. Gyenge szójáték, nem is igaz.